

Sıcak bir gündü. Yağmurun ardından çıkan güneş yerini rengarenk bir gökkuşağına bırakmıştı. Bense yerimde duruyor, rüzgârın beraberinde getirdiklerini izliyordum. Zaman o kadar değişmişti ki, her yer çok huzurlu gözüküyordu.

Az uzakta bir servis içinde de bir sürü öğrenci. Hepsi meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. Buraya ilk defa geldikleri belliydi. Eğer ben de bu zamanda hayatta olsaydım belki de okumuş, iş sahibi olmuş ve mutlu bir yuva kurmuş olabilirdim. Öğrencilerin her birinin elinde karanfiller vardı. Bunları yerleştirirken bazıları ise üzgün, ağlamaklı bir suratla mezarlara bakıyorlardı. Herhalde nasıl onlar için savaştığımızı, öldüğümüzü düşünüyorlardı.

Ama böyle bir durum yaşanmadıkça anlaşılmazdı. Ben küçükken okumayı, babam gibi bilgili, yardımsever biri olmayı çok isterdim. Bunun için derslerime çok çalışırdım. O zamanlar babamdan duyduğum kadarıyla kazandığımız topraklar kaybediliyor ve askerlerimiz bunun için savaşıyor. Ülkemizin bu halde olduğunu düşünmek beni çok üzüyordu.

İşte o gün havada kara bulutlar dolanıyordu. Belli ki yağmur yağacaktı. Okula gittim ve yerime oturdum. Sınıftan çıt çıkmıyordu. Sonra derse öğretmenimizle birlikte bir asker girdi. Elindeki kağıtta yazanları okumaya başladı. Söylediğine göre bizim yaşımızda olup da henüz askere çağırılmamış olanların cepheye gelmeleri söylenmişti. Bittiği zaman yeterince loş olan sınıfın daha da kararmaya başladığını hissettim. Ama bu yapacağımız fedakarlık bizden sonrakilerin yoluna ışık tutacaktı.

Kimse bir şey demeden evine gitti. Annem perişan olmuştu ama vatan içindi, bu topraklar içindi. Hiçbir şey demeden çıkınımı hazırladı ve bana yaş dolu gözleriyle sarıldı.

"Ah oğlum, canımdan fazla seviyim bir tanecik oğlum. Böyle bir günün geleceğini bilirdim de bu kadar erken olacağını bilmezdim. 'dedi. Ellerime kına yaktı ve ertesi sabah beni uğurladılar. Şimdi düşünüyorum da bu neslin böyle rahat bir şekilde okumasını sağlayacağımı bilseydim memnuniyetle tekrar savaşır, tekrar şehit düşerdim.

Cepheye vardığımızda hepimizin eline silahı verdiler ve sıraya dizdiler. Başta ise tanımadığım bir kumandan konuşmaya başladı.

"Biliyorum hepimiz okumak, çalışmak, bir yuva kurmak istersiniz. Rahat rahat yaşamak. Fakat bugün bu savaşta gelecek nesillerimiz için savaşacağız ve onlar da bizi hatırlayıp görmeye, dua etmeye, teşekkür etmeye gelecekler. Bugün size yaşayın demiyorum, sadece yarınlarımız için kendinizi adayın diyorum. Eğer her şeyinizi bu vatana adayacaksınız burada kalın." Kimse yerinden kıılmadı. Korkuyordum fakat bu adamın sözleri beni çok etkilemişti.

Sabaha karşı çatışma başladı. Bir yandan silah sesleri diğer yandan bombardımanlar. Göz gözü görmüyor fakat herkes "Allah, Allah!" edalarıyla ellerinde silahları, göğüslerinde azimleriyle düşmana doğru ilerliyorlardı. Vurulanlar, yaralananlar olmuştu. Herkes korkuyordu fakat geri adım atan tek bir kimse bile yoktu. Yarınımız için varımızı yoğumuzu ortaya koyduk.

Bir anda göğsümde bir acı hissettim, vurulmuştum. Son bir kez kelime-i şahadet getirdikten sonra son nefesimi vermiştim. Bilmiyordum, bir mezarımın olup hatırlanacağını mı? Bilmiyordum, bir türkümüzün olup dilden dile dolaşacağını ve sonsuza kadar kalplerde yaşayacağımızı.

Şimdi sadece onları izliyorum. Öğrencilerden biri mezarıma gelip çiçek bıraktı ve dua ederek gitti. Şimdi sadece dinliyorum bu güzel kuşların sesini. Şimdi sadece bir şey diliyorum o da bu vatanın bir daha kara bulutlarla kaplanmaması. Çünkü biliyorum ki bu çocuklar ölmeden de bu vatana sahip çıkmanın yolunu bulabilirler.